

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2014, č. j. 17 A 73/2014 - 12,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále též jen „žalovaný“) ze dne 2. 4. 2014, č. j. DSH/4053/14, bylo podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto pro opožděnost odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále též jen „magistrát“) ze dne 18. 11. 2013, č. j. MMP/239378/13. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, v příčinné souvislosti s porušením § 4 písm. c) tohoto zákona, za což mu byla uložena dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona pokuta 1.600 Kč. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou

navrhoval zrušení tohoto rozhodnutí. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2014, č. j. 17 A 73/2014 - 12 (dále též jen „napadené usnesení“), byla žaloba odmítnuta pro opožděnost.

Jak vyplynulo z odůvodnění tohoto usnesení, krajský soud sice žalobci přisvědčil v tom, že ustanovení § 18 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, obecně předpokládá odesílání elektronických zpráv prostřednictvím podatelny, současně však upozornil, že v případě doručování na elektronickou adresu dle správního řádu je nutné přednostně aplikovat právě tento právní předpis, který (kromě toho, že je právním předpisem vyšší právní síly) především komplexním a speciálním způsobem upravuje doručování ve správním řízení. S ohledem na ustanovení § 69 odst. 3 správního řádu v dané věci magistrát správně odeslal elektronickou zprávu z emailové adresy oprávněné osoby, neboť právě tato osoba je povinna opatřit elektronickou zprávu svým uznávaným elektronickým podpisem. Z citovaného ustanovení totiž jednoznačně vyplývá, že pro účinné elektronické doručování není možné podepsat písemnost uznávaným elektronickým podpisem jiné osoby, než té, která je v dané kauze osobou oprávněnou. Současně je uznávaný elektronický podpis vázán na konkrétní emailovou adresu, tudíž elektronické doručení dle správního řádu je možné provést pouze z elektronické adresy oprávněné osoby. Magistrát se pokusil na elektronickou adresu zmocněnce žalobce doručit prakticky všechny své písemnosti z tehdy platné elektronické adresy oprávněné osoby L. H. (přičemž z úředního záznamu vyplývá, že nejde o email odlišné osoby). Doručování prostřednictvím emailové adresy má za cíl urychlit řízení v případech, kdy je to možné, tj. tehdy, pokud adresát projevuje potřebnou součinnost při doručování; v daném případě zmocněnec žalobce potřebnou součinnost evidentně neposkytoval, když, jak sám tvrdí, nastavil na své emailové adrese spamový filtr tak, aby mu nemohly být doručeny ani emailové zprávy odesílané oprávněnou osobou v daném řízení. Jelikož při elektronickém doručování zmocněnec žalobce nepotvrdil převzetí zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, postupovaly správní orgány v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu a písemnosti správně doručovaly tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nebylo požádáno, tj. na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Krajský soud neakceptoval ani tvrzení žalobce o neprůkaznosti provedeného pokusu o doručení mailem na základě kopie odeslané zprávy obsažené ve spise. Dle názoru krajského soudu je takový podklad dostačující, neboť doručování prostřednictvím prosté elektronické zprávy neumožňuje existenci zvláštního průkazu o doručení, jakési doručky (a ani zákon to nepředpokládá); její funkci zastává teprve včasná odpověď adresáta potvrzující přijetí mailu, podepsaná zaručeným elektronickým podpisem. Pokud odpověď ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nedojde, je na místě ihned přejít na způsob doručování, který potřebný doklad o doručení obsahuje. Pokud přesto správní orgány doručovaly současně i elektronicky, šlo o úkony nad rámec jejich povinností daných správním řádem, nezakládající nezákonnost doručení písemností na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Uvedené platí nejen v případě doručování magistrátu, ale i žalovaného. Pochybení žalovaného, spočívající v paralelním odeslání žalobou napadeného rozhodnutí elektronicky, bez zaručeného podpisu, tedy nemá vliv na zákonnost doručení písemnosti na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce, neboť správní orgán v dané situaci již nebyl povinen elektronicky doručovat (nebyl k tomu povinen již od okamžiku nepotvrzení přijetí první z elektronicky zasílaných zpráv). Nezákonnost doručování tedy krajský soud neshledal, a proto za účinné doručení žalobou napadeného rozhodnutí považoval den, kdy bylo toto rozhodnutí doručeno zmocněnci žalobce uplynutím úložní doby, tj. 24. 4. 2014. V souladu s ustanovením § 40 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) tak

dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula dne 24. 6. 2014. Protože žalobce podal žalobu až dne 27. 10. 2014, byla žaloba napadeným unesením pro opožděnost odmítnuta.

Proti tomuto usnesení brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatel především rozporuje účinnost elektronického doručení písemnosti, není-li vypravena z elektronické adresy elektronické podatelny veřejnoprávního původce a není-li zpráva opatřena elektronickým znakem vypravujícího veřejnoprávního původce.

Byť krajský soud přisvědčil stěžovateli v tom, že dle obecné právní úpravy (vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby) vypravuje veřejnoprávní původce písemnosti z elektronické adresy elektronické podatelny, stěžovatel odmítá jeho závěr, že se tento obecný postup neuplatní v případě doručování dle správního řádu, kde je v ustanovení § 69 odst. 3 úprava speciální, a proto, má-li být rozhodnutí podepsáno elektronickým podpisem úřední osoby, která jej vyhotovila, musí být též vypraveno z její emailové schránky. Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek nedostatečně rozlišuje pojmy vykládané zejména zákonem č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu, ve znění pozdějších předpisů. S nutností opatřit soubor s rozhodnutím elektronickým podpisem úřední osoby nelze směšovat pravidla podatelny pro vypravování elektronických písemností, nejde totiž o pravidla, která se vzájemně vylučují, ale doplňují. Oprávněná úřední osoba má tedy vyhotovit rozhodnutí a dokument, jehož součástí je toto rozhodnutí, opatřit vlastním elektronickým podpisem, následně jej předat výpravně, která jej opatří vlastní elektronickou značkou a z elektronické adresy elektronické podatelny jej vypraví adresátovi. Elektronický podpis je zřízen konkrétní fyzické osobě, elektronická značka je zřizována osobě právnické, respektive úřadu. Stěžovatel je tedy toho názoru, že měl právo legitimně očekávat, že mu úřady budou doručovat písemnosti prostřednictvím elektronické adresy elektronické podatelny, a proto měl právo nastavit svou emailovou adresu tak, aby jiná podání nepřijímala. Na písemnost vypravenou správním orgánem z jiné adresy je nutno hledět jako na nevypravenou, a tudíž správnímu orgánu nevzniklo právo doručovat na adresu trvalého pobytu zmocněnce, respektive takovému doručení přisuzovat právní účinky doručení uplynutím desetidenní úložní doby. V případě, kdy je jako odesílatel písemnosti nadepsána fyzická osoba, nemohl stěžovatel očekávat, že jejím obsahem je úřední korespondence. Elektronická značka nebo elektronický podpis je obligatorní součástí každé elektronické zprávy, má-li být zpětně přezkoumatelné její odeslání s deklarovaným obsahem; pokud tedy žalovaný soudu předloží důkaz doložením odeslaných emailů o odeslání písemnosti elektronicky, v žádném případě nebude možné konstatovat, že taková zpráva byla odeslána s obsahem, který žalovaný soudu předloží. Stěžovatel kasační námitky opírá taktéž o judikaturu zdejšího soudu - k závěru, že jen písemnosti doručené elektronické podatelně mají právní účinky odkazuje na rozsudky ze dne 11. 5. 2010, č. j. 2 Afs 6/2010 – 105, ze dne 23. 10. 2008, č. j. 1 Ans 8/2008 – 105, ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 Afs 48/2009 – 118 a č. j. 5 Afs 61/2009 – 130, k nutnosti doručovat písemnosti opatřené elektronickým podpisem pak na rozsudky ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 Ans 5/2010 – 172, a ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 – 70. Na základě citované judikatury měl stěžovatel jako adresát písemnosti právo očekávat, že tato bude opatřena elektronickou značkou, a proto nelze klást k jeho tíži, že v rámci ochrany proti nevyžádané poště filtrací skutečně důležitých úředních písemností uzpůsobil svou elektronickou schránku tak, aby přijímala pouze podání elektronicky podepsaná či vypravená z elektronické adresy elektronické podatelny úřadu, zveřejněné na webové

stránce úřadu. S ohledem na závěr č. 86 zasedání Poradního sboru ministra vnitra ke správnímu řádu ze dne 14. 12. 2009 pro vady při doručování preferovaným způsobem doručování (tj. elektronicky) nelze hledět na rozhodnutí jako na doručené na základě fikce doručení; k doručení došlo až nahlédnutím do spisu dne 17. 10. 2014. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby tak byl den 17. 12. 2014, žaloba tedy byla s ohledem na ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. podána včas, a proto je usnesení o odmítnutí žaloby pro její opožděnost nezákonné.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve obecně předesílá, že rozhodnou otázkou pro posouzení včasnosti podané žaloby je okamžik doručení žalobou napadeného správního rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného). Teprve až po té, co bude na jisto postaveno, ke kterému dni bylo žalobou napadené rozhodnutí účinně doručeno stěžovateli, lze posoudit, zda je jeho žaloba včasná (podaná ve lhůtě dle § 72 s. ř. s.), či nikoliv.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 20. 6. 2013 byla magistrátu, společně s podáním odporu proti příkazu ze dne 5. 6. 2013, č. j. MMP/118793/13 stěžovatelem, doručena i žádost o zaslání veškerých písemností v rámci tohoto řízení na elektronickou adresu jeho zmocněnce; připojená plná moc byla zaslána toliko v prosté kopii. Originál tohoto zmocnění byl magistrátu doručen (na základě jeho výzvy) dne 19. 8. 2013.

Ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu upravuje institut adresy pro doručování (coby preferovaný způsob určení doručného místa), zahrnující i elektronickou adresu. Toto ustanovení (v kontextu § 20 odst. 1 správního řádu) tedy obecně připouští, aby byly písemnosti účastníkovi řízení k jeho žádosti prioritně doručovány na elektronickou adresu, přičemž současně stanoví, za jakých podmínek je tak možné činit. Byť to ze samostatného znění tohoto ustanovení není na první pohled zřejmé, lze dovodit, že účastník řízení nemá nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na elektronickou adresu vždy, kdy o to požádá. § 19 odst. 3 správního řádu totiž vyžaduje, aby tento způsob doručování nevyklučoval *zákon nebo povaha věci* (tento postup je vyloučen zejména tehdy, má-li adresát zřízenou datovou schránku), přičemž takový postup je namístě zejména tehdy, *může-li to přispět k urychlení řízení*. Dospěje-li tedy správní orgán k závěru, že požadavek účastníka řízení, aby se mu doručovalo právě na tuto (*sui generis*) adresu pro doručování, nemůže k urychlení řízení přispět (typicky existují-li zjevné indicie o snaze účastníka řízení tímto způsobem celý proces zpomalovat), může (při respektování obecného požadavku rychlosti řízení, vyjádřeného v § 6 odst. 1 správního řádu) doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal, a bude mu doručovat „standardním způsobem“ (v daném případě tedy poštou, na adresu trvalého pobytu zmocněnce).

Na ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu navazuje odst. 8, dle kterého je elektronicky odeslaná písemnost doručena až v okamžiku, kdy její převzetí potvrdí adresát (datovou) zprávou opatřenou jeho zaručeným elektronickým podpisem. Na rozdíl od

jiných způsobů doručování je tedy doručování písemnosti na elektronickou adresu vázáno na aktivní součinnost adresáta, ve smyslu jeho výslovného potvrzení doručení písemnosti. Tento požadavek zákona je logickým vyústěním potřeby mít najisto postaveno zda, případně kdy byla úřední písemnost adresátovi doručena. Správní řád proto dále v § 19 odst. 8 stanoví, že nepotvrdí-li adresát tímto způsobem převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den poté, co správní orgán (datovou) zprávu obsahující písemnost odeslal a tato zpráva se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost tak, jako kdyby adresát o doručení na elektronickou adresu vůbec nepožádal.

Z obsahu předloženého správního spisu je zřejmé, že magistrát žádosti zmocněnce stěžovatele o doručování na elektronickou adresu nejprve vyhověl, když první písemnost odeslanou po vznesení tohoto požadavku v podaném odporu (viz výše), tedy oznámení ze dne 1. 7. 2013, č. j. MMP/139345/13, založené na čl. 19 správního spisu, zaslal na předmětnou elektronickou adresu; téhož dne bylo na elektronickou adresu odesílající oprávněné úřední osoby zmocněncem zasláno potvrzení o jejím přijetí. U dalších písemností zaslanych oprávněnou úřední osobou na žádanou elektronickou adresu však již zmocněnec jejich převzetí nepotvrdil.

S ohledem na uvedené skutečnosti se Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelem (jeho zmocněncem) požadovaný způsob doručování nemohl přispět k urychlení řízení ve smyslu ustanovení § 19 odst. 3 správního řádu, a to již od okamžiku, kdy zmocněnec stěžovatele nepotvrdil přijetí v pořadí druhé z elektronicky doručovaných písemností (výzva k doložení originálu plné moci). Následkem toho proto správní orgány nebyly povinny doručovat další písemnosti na elektronickou adresu, naopak byly povinny doručit písemnost tak, jako kdyby adresát o doručení na elektronickou adresu vůbec nepožádal (v projednávané věci na adresu trvalého pobytu zmocněnce). Této povinnosti správní orgány dostaly, ba postupovaly dokonce nad její rámec, když nadále současně doručovaly předmětné písemnosti i na požadovanou elektronickou adresu zmocněnce (to však již nebylo relevantní pro účinné doručení).

Uvedený postup správních orgánů však lze aprobovat pouze za situace, kdy bude najisto postaveno, že pokus o elektronické doručování písemností byl z jejich strany učiněn způsobem předvídaným příslušnými právními předpisy. Tento předpoklad stěžovatel rozporuje.

V intencích kasační argumentace se proto Nejvyšší správní soud zabýval otázkou odesílací e-mailové adresy správního orgánu. Ustanovení § 19 odst. 3 či 8 správního řádu neuvádí, z jaké elektronické adresy je správní orgán povinen vypravit písemnost doručovanou na e-mailovou adresu účastníka řízení. Povinnost užívat konkrétní odesílací adresu nestanoví ani § 69 odst. 3 správního řádu, který upravuje elektronické doručování rozhodnutí. V rozsudku ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014 - 34, (citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz) k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že § 18 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby, opírající se o zmocňovací ustanovení § 70 odst. 1 písm. i) zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, „stanoví povinnost vybavit výpravní zařízením pro odesílání zpráv z elektronických adres podatelny, nezakládá však povinnost používat v rámci výpravní vždy jen adresu elektronické podatelny pro odesílání zpráv, resp. – a to je podstatné – nespojuje

s použitím jiné odesílací elektronické adresy důsledek v podobě neúčinnosti odeslání, resp. doručení zprávy.“

Nejvyšší správní soud má tudíž za to, že správní orgán je oprávněn vnitřním předpisem určit, jakou elektronickou adresu je úřední osoba odesílající elektronickou poštu účastníkům správního řízení oprávněna užívat, tedy zda je oprávněna poštu odesílat ze své vlastní elektronické adresy či z adresy elektronické podatelny.

Z uvedeného vyplývá, že kategorický závěr krajského soudu o tom, že elektronická pošta musí být vždy odeslána jedinečně z elektronické adresy oprávněné úřední osoby, neobstojí. Nejvyšší správní soud je však současně toho názoru, že zmocněnec stěžovatele nemohl z důvodů výše uvedených legitimně očekávat, že mu budou písemnosti doručovány pouze z elektronické adresy podatelny. Pokud tedy nastavil svou elektronickou schránku tak, aby v rámci ochrany proti nevyžádané poště jiné písemnosti nepřijímala, vystavil se vlastním jednáním nebezpečí, že mu zpráva nebude moci být preferovaným (tedy jím zvoleným) způsobem doručena.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 15. 12. 2014, č. j. 6 As 218/2014-34 dále konstatoval, že doménová adresa obsahující název, respektive zkratku názvu správního orgánu, není zárukou, že zpráva skutečně od správního orgánu pochází, je to však pravděpodobné. Zárukou není ani sama skutečnost, že zpráva nese adresu podatelny správního orgánu. Identifikaci odesílatele a autenticitu dokumentu zajišťuje jedinečně zaručený elektronický podpis, nikoli adresa, ze které byla zpráva vypravena. Ve fázi před ověřením identity odesílatele a autenticity samotné zprávy by proto účastník řízení neměl tuto zprávu odstranit do nevyžádané pošty. Nelze jistě popřít, že komunikace prostřednictvím elektronických adres s sebou vždy nese riziko obtěžujících zpráv (SPAM), respektive přehlédnutí úřední zásilky ve zmeti spamů či zachycení úřední zásilky spamovým filtrem. Toto riziko však na sebe účastník řízení bere dobrovolně tím, že správní orgán požádá o tento způsob doručování.

Pokud tedy v dané věci správní orgán prvního stupně doručil zástupci stěžovatele v pořadí první písemnost z elektronické adresy oprávněné úřední osoby, přičemž zástupce doručení této písemnosti v souladu s ustanovením § 19 odst. 8 správního řádu potvrdil, mohl a měl rozumně předpokládat, že mu z uvedené adresy může správní orgán doručovat i další písemnosti. Namísto toho si následně bez dalšího opatření nastavil spamový filtr tak, aby mu z uvedené elektronické adresy oprávněné úřední osoby již nebylo možno žádné písemnosti řádně doručit. Tím o vlastní vůli vyvolal situaci, kdy nemohl správním orgánům verifikovat jejich převzetí, coby nezbytný předpoklad řádného doručení a správním orgánům tak nezbylo, než při doručování nadále vycházet z toho, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádal. Z popsaného počínání stěžovatele lze přitom usuzovat na účelovost takového jednání. K obdobné situaci se zdejší soud již v minulosti vyslovil například v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, tak, že „[ú]čelem institutu adresy pro doručování je docílit urychlení správního řízení, a nikoliv účelově manipulovat s místem doručování písemností ve správním řízení s cílem následně zpochybnit správnost procesního postupu správního orgánu.“. Jelikož bylo již výše konstatováno, že doručování na elektronickou adresu je alternativou adresy pro doručování *sui generis*, lze citovaný právní názor plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

Lze tak uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí doručoval zmocněnci stěžovatele na adresu jeho trvalého pobytu (§ 19 odst. 2, § 20 odst. 1 správního řádu); pouze toto doručování je proto relevantní z hlediska zákonem předvídaných důsledků s ním spojených. Vzhledem k tomu, že si zmocněnec stěžovatele, jako adresát uvedené písemnosti tuto přes výzvu nevyzvedl ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, je dle ustanovení § 24 odst. 1 správního řádu taková písemnost považována za doručenou posledním dne této lhůty. Z doručení založené na čl. 68 správního spisu zdejší soud zjistil, že předmětná zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 14. 4. 2014, tudíž za den doručení je třeba považovat datum 24. 4. 2014. V souladu s ustanovením § 72 odst. 1 s. ř. s. pak dvouměsíční lhůta pro podání žaloby uplynula dne 24. 6. 2014. Žaloba však krajskému soudu došla až 27. 10. 2014 (viz čl. 1 soudního spisu). Se závěrem krajského soudu o opožděnosti této žaloby se proto Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka - žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu